

JOHANNA SPYRI'S

HEIDI, fetița muntilor

REGIS

Cuprins

Sus pe munte	3
Unchiul Alm	15
Pășunea	22
Căsuța bunicii.....	35
Oaspeți la Muntele Alm	48
O viață nouă	58
Domnișoara Rottenmeier are o zi grea	69
Noi probleme	84
Întâmplări ciudate	95
Oaspetele de la miezul nopții	107
În sfârșit, acasă!.....	113
Duminică dimineață	122

IDEEN folițnum stilește

Ilustrații: Ernest Flammarion

Adaptare: Alice Thorne

Editura REGIS
www.edituraregis.ro
Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Sus pe munte

Din orașul liniștit Mayenfield, o cărare umbroasă duce spre poalele munților care străjuiesc mica vale. Apoi poteca o ia deodată în sus, în timp ce mirosul pătrunzător de plante de munte este purtat de vânt.

Într-o dimineață însorită de iunie, o Tânără suedeză mergea pe această cărare, ducând o fetiță de mâna.

În ciuda soarelui de iunie, copila purta două rochițe, una peste alta, iar pe deasupra un șal gros, roșu. Deși gros îmbrăcată și purtând încălțări grele, micuța suia cu repeziciune pe potecă. După o oră de mers, au ajuns la un sat mic ce se găsea între vale și Muntele Alm.

Dar Tânără nu se opri până când, la un moment dat, auzi vocea unei femei care stătea în cadrul unei uși:

- Așteaptă o clipă, Detie! Dacă mergi mai departe, merg și eu cu tine.

Auzind acestea Detie se opri. Imediat micuța se așeză pe pământ.

- Ești obosită, Heidi? întrebă Detie.
- Nu, mi-e cald doar, răsunse copila.
- Nu contează, spuse Detie. Vom ajunge într-o oră.

Atunci, femeia care o strigase pe Detie se apropie de ele.

- Unde duci fetița, Detie? întrebă ea. Ea este fata surorii tale - orfana - nu-i aşa?

- Da, Barbel, răsunse Detie. O duc la Unchiul Alm. Va locui cu el.

- Cum?! se miră Barbel. Va locui cu Unchiul Alm? Este imposibil, Detie. Bătrânul te va trimite înapoi mai repede decât ai venit, asta ți-o spun sigur.

- Ah, nu, nu o să facă aşa ceva, răsunse Detie. Până la urmă, este

bunicul ei și trebuie să facă și el ceva pentru ea. Eu am avut grija de Heidi încă de când au murit părinții ei, dar acum nu pot să-mi pierd situația socială bună pe care o am la Frankfurt de dragul unui copil. Să aibă el grija de fetiță acum!

- Ar fi foarte bine dacă el ar fi un om bun, spuse Barbel. Dar eu n-aș vrea să fiu deloc în locul ei. Bătrânul acela ursuz nu vorbește cu nimeni. Când coboară aici, în vale - o dată pe an - cu sprâncenele acelea stufoase și barba aceea încâlcită, toată lumea fugă din calea lui!

- Și ce dacă, el este bunicul ei, zise Detie.

- Spune-mi, insistă Barbel, chiar este bătrânul atât de fioros precum se spune?

- Nu știu dacă a fost întotdeauna aşa, răsunse Detie. Eu nu am decât douăzeci și șase de ani, iar el abia a împlinit șaptezeci, dar nu l-am văzut

altfel. Totuși cred că pot să-ți spun câteva cuvinte despre el.

Detie se uită după Heidi, dar nu o văzu nicăieri.

- Uite-o, arătă Barbel, urcă muntele cu Peter Păstorul. Va avea el grijă de fetiță în locul tău.

- Nu trebuie să-și dea prea multă osteneală, răspunse Detie. Nu e chiar atât de proastă pentru cei cinci ani ai săi și ăsta e un lucru bun pentru ea fiindcă că îl va ajuta pe bătrân, care nu are nimic pe lumea asta decât două capre și căsuța sa.

- Dar au fost timpuri când o ducea mai bine, nu-i aşa? întrebă Barbel.

- Da, cred că da! Tatăl lui i-a lăsat cea mai frumoasă fermă din Domelsch. Dar el nu a avut grijă de pământul și de banii pe care îi avea. Când a pierdut tot, a dispărut. Apoi, după cincisprezece

ani, s-a întors în Dörfli și a locuit acolo cu băiatul lui, Tobias. Tobias a fost un copil bun, toată lumea l-a plăcut. Dar bătrânul era tot timpul suspicios și neprietenos. Noi întotdeauna i-am spus „Unchiul” pentru că îi suntem rude. Apoi, după ce a plecat să trăiască sus pe Muntele Alm, i-am spus „Unchiul Alm”.

- Dar ce s-a întâmplat cu Tobias? întrebă Barbel.

- Tobias s-a căsătorit cu sora mea, Adelheid, spuse Detie. Dar a fost, săracul de el, omorât doi ani mai târziu. Adelheid s-a îmbolnăvit de durere și, după câteva săptămâni de la moartea lui, a murit și ea. Apoi lumea a început să spună că toate ce se întâmplaseră, erau o judecată a păcatelor făptuite de bătrân. Aceste vorbe l-au înrăit și mai mult și, într-un târziu, s-a urcat pe Muntele

Alm, unde a rămas de atunci până în ziua de azi. Mama mea și cu mine am avut grija de copilul lui Adelheid. Dar acum că a murit și mama, iar mie mi s-a oferit această poziție bună în societate, eu vreau să profit de ea.

- Și ai de gând să o lași pe fetiță cu Unchiul Alm? Cum te poți îndura, Detie? întrebă Barbel.

- Ce vrei să spui? întrebă Detie nervoasă. Eu mi-am făcut datoria față de ea.

Deodată întrebă:

- Cât de departe mergi tu, Barbel? Suntem la jumătatea drumului către Alm.

- Eu mă opresc aici. Vreau să vorbesc cu mama lui Peter. Ea toarce lână pentru mine în timpul iernii. Așa că îți spun la revedere acum, Detie.

Detie își îmbrățișa prietena și o

urmări cum se îndreptă spre o căsuță mică marcată de trecerea anilor. Aceea era casa lui Peter Păstorul, un băiețăș de unsprezece ani. În fiecare dimineată, Peter mergea la Dörfli să adune caprele. Le ducea apoi în munți unde să ronțăie iarba scurtă până la apusul soarelui. Iar când se lăsa soarele, Peter își aducea mica turmă înapoi în sat.

Peter locuia cu mama și cu bunica lui care era oarbă - tatăl lui murise - dar le vedea foarte rar. În fiecare zi pleca în zori. Iar seara abia avea timp să mănânce o bucată de pâine și să bea niște lapte înainte de a se băga în pat și de a dormi buștean.

Pentru că nu îi vedea nicăieri de copii, Detie mai urcă alți câțiva pași pe munte și se uită din nou îngrijorată în jurul ei. Între timp, Peter și Heidi se întorseră pe o altă cărare. Heidi, stânjenită de

toate hainele, gâfâia obosită. Nu se plânse, dar se uita melancolică la Peter care, cu picioarele goale și hainele lui sărăcăcioase, se strecura sprinten mai departe. Deodată Heidi se așeză pe pământ.

Dintr-un singur gest își scoase pantofii, șosetele și șalul gros. Apoi se dezbrăcă de rochie și o descheie pe cea de dedesubt.

Într-o clipită rămase doar în cămășuță și în jupon. Se întinse de plăcere. Apoi își împachetă hainele și alergă după Peter și caprele lui.

Când a văzut Peter ce făcuse, se încruntă, dar nu spuse nimic. Simțindu-se mult mai bine acum, Heidi îl urmă pe Peter până în vârful dealului, unde îi aștepta acum Detie.

Detie aruncă o privire asupra fetiței și țipă:

- Heidi! Ce ai făcut cu rochiile tale, cu șalul și cu pantofii tăi?

Fetița arătă cu degetul la poalele muntelui și spuse: